

Ștefan, erou la crăsmă

Ionutz21

Căzut în patima atelei
Si fără pic de rendez-vous.
Bătrân cât lanțurile Terrei,
El spuse vieții: Nu și nu!

Atât cât ochii lui săpară,
În orizontul mărginit.
A tras de coarda la vioară,
Să uite când s-a-mbolnăvit.

El, demiurg, așa se cheamă
Deși la minte-i semi-chel...
Devine un poet cu teamă,
Dar teama toată zace-n el.

Oferă lecții de cultură
Și pune reguli pe grătar.
Mai are doar trei dinți în gură
Și fața tristă de crășmar.

Din când în când mai sapă-n puiă,
Plantând în umbră poezii.
Că e poetul lui adio
Și generează doar prostii!

Adeseori când plouă-afară
Sub limba lui se nasc zăbrele
E trist că sticla este goală,
Și scuipă-n ea că-s vremuri grele.

Dar uneori își uită locul
Și crede că e-n lumea lui —
Aruncă piatra și cojocul:
-Că de, e fiul dracului!

De ochii triști și plini de flamă,
Nu spun nimic, decât atât:
-Ștefane, s-a deschis o crămă,
Dacă de trai ți s-a urât!

Georgian Ionuț Zamfira 27.08.2021